

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 498/2015
25.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца Б.П. из В., Улица ..., чији је пуномоћник М.В., адвокат из В., Улица ..., против тужене А.В. у В., Улица ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1895/14 од 23.10.2014. године, у седници одржаној 25.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1895/14 од 23.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 60/13 од 17.04.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење тужене број 2273/1 од 15.11.2012. године, којим је утврђено да је тужиоцу престао радни однос код тужене са даном 12.11.2012. године, те да се утврди да је тужилац радник тужене на неодређено време почев од 12.11.2012. године и да се наложи туженој да га врати на радно место радника на одржавању или сагласно стручној спреми, знању и способностима. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1895/14 од 23.10.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженом у периоду од 22.12.2006. године до 27.09.2011. године закључио више уговора о раду на одређено време, за радно место радника на одржавању. Потом је 14.11.2011. године тужилац закључио са туженом уговор о раду на одређено време број 1396, за исто радно место и на истим радним задацима и то почев од 15.11.2011. године до 15.12.2011. године. У наредном периоду од 16.12.2011. до 27.08.2012. године, тужилац је поново са туженом закључио више уговора о раду на одређено време, па је 27.08.2012. године закључио уговор о раду на одређено време број 1708 и то почев од 28.08.2012. године до 12.11.2012. године. Решењем тужене број 2273/1 од 15.11.2012. године, тужиоцу је престао радни однос са 12.11.2012. године, када је истекао рок из уговора о раду број 1708 од 27.08.2012. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца, налазећи да није било места примени одредбе члана 37. Закона о раду, јер је постојао прекид у раду тужиоца код тужене у периоду од 27.09.2011. године до 15.11.2011. године, односно да је прекид трајао више од 30 радних дана, након чега је тужилац са туженом закључио нове уговоре о раду на одређено време, али да је тужиоцу по истеку рока од 12 месеци побиганим решењем отказан уговор о раду и престао радни однос са даном 12.11.2012. године, а тужилац након тога није радио најмање пет радних дана код тужене. Стога су нижестепени судови закључили да није дошло до прерастања радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време и одлучили као у изреци.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09), прописано је да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и сл. за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 12 месеци, док је ставом 4. истог члана, прописано да радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос.

Сагласно наведеном, услови за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време су да су послодавац и запослени имали закључен уговор о раду на одређено време и да је укупно трајање дуже од 12 месеци на истоврсним пословима, или да запослени ради дуже од пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос.

Испитујући законитост спорног решења тужене од 15.11.2012. године, нижестепени судови су правилно закључили да је било прекида у раду тужиоца код тужене и то у периоду од 27.09.2011. године до 15.11.2011. године, односно да је прекид трајао више од 30 радних дана, након чега је тужилац са туженом

закључио нове уговоре о раду на одређено време, али који укупно нису трајали дуже од 12 месеци, те да по истеку рока за који је заснован радни однос тужилац није радио код тужене најмање пет радних дана. Стога, како тужилац није доказао да је у периоду прекида фактички обављао рад код тужене, нити да је радни однос трајао дуже од 12 месеци, а по истеку рока из последњег уговора о раду од 27.08.2012. године тужилац није више радио код тужене, нису се стекли услови из цитиране одредбе члана 37. Закона о раду за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време.

На основу изнетог, применом одредбе члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**